ei olleks temmale mitte üht nisuggust lahke südamega ning hallastajat sõbra warjuks saatnud, nenda kui teine wagga noor inimeme teisele töeste olli! Mõtles siis enneses: „Siin wõõral maal ja üsna wõõra rahwa hulgas ollen minna sel armetumal haigel weel hopis ennam kui muidogi temma liggimenne, ja ei tohhi tedda mitte mahhajätta, waid pean püüdma, temma abbiks Samaria-ma mehhe sarnaseks sada.“ — Ja weel teine kibbe murre kippus temma peäle sepärrast, et peagi mollematte rahha kukrud prohjani ollid tühjaks sanud tee-reisi ja selle kullutamisse läbbi, mis haigele tarwis läks. Nende pühhapäiwased rided, nende parremad kaela rättikud ja särgid, nende ued sapad, nende höbbedad sõrmuksed ja urid, keik, keik piddi korra pärrast ärramüüdud sama. Se eest tisleri norel ausal mehhel olli ommeti wimaks se suur rööm, et näggi muist omma hooltkandmisse läbbi omma sõbra jälle terweks sada. Teine ei moistnud tedda temma truusse eest mitte süddamelikkult kül tännada, hakkas temma kaela ümber, ja nuttis ärdaste se pärrast, et ei joudnud essiotsa ei milgi kombel mitte sõbrale sedda tassuda, et teine olli temma heaks keik ommad parremad rided ja muud warrandusse asjo kullutanud. Tisleri sel tröstis

tedda ja ütles, et suur Jummal kül lähhäks eddespiddi sedda temmale ennam kui rohkeste jälle tassuma, mis olli katsunud omma wennale head tehha, ja et ei ükski ristiinimenne ei tohhiks nisuggust armastusse tenistust omma liggimesel, mitte keelda, liati siis, kui olleks teisega wõõral maal ja wõõra rahwa hulgas.

Noor sep, kui olli jälle täieste terweks sanud, leidis sealt linnast ühhe ausa ja joukama seppa ammeti meistri jures head tenistusse kohta. Teine noor mees otsis ennesele ilma asjata tisleri ammeti tööd, ja hakkas ainoükssi emale minnema. Sõbrad piddid siis raske süddamega teine teisest lahkuma, ja norel seppal olli weel raskem meel sest, et temmal ei olnud muud ühtegi omma sõbrale pakkuda, kui omma süddamelikko tänno. Mund tassumist temmal ei olnud essiotsa mitte: palka temma ei olnud weel sanud tenida. Temma satis siis omma sõbra tee peäle, ja kurwanäolissel wisil jätsid mollemad teine teist Jummalaga, sest et ei olnud suurt lotust, ennast siin Ma peäl ennam nähha sada.

Tisleri ammeti sel läks mitto Saksama riik läbbi, ja ikka sesamma willets luggu sündis temmale, et ehk ei ükski tedda ei tarwitand mitte,